

FLORIJAN ZELER

OTAC

Režija:
PAOLO MAĐELI

Florijan Zeler (Florian Zeller)

OTAC (*Le Père*)

Prevod: Ivana Dimić

Reditelj: **PAOLO MAĐELI (PAOLO MAGELLI)**

Dramaturškinja: Željka Udovičić Pleština

Scenograf: Darko Nedeljković

Kostimograf: Leo Kulaš

Muzika: KOIKOI

Tekstovi songova: Đoja Mađeli (Gioia Magelli)

Korepetitorka: Ana Čosović

Organizatori: Jelena Fatić / Boško Radonjić

Asistent reditelja: Ognjen Dragović

Asistentkinja kostimografa: Aleksandra Stošić

Krstović

Igraju:

Andrej: **VOJA BRAJOVIĆ**

Ana/ćerka: **HANA SELIMOVIĆ**

Neki čovek: **IVAN MIHAIOVIĆ**

Neka žena: **DRAGANA VARAGIĆ**

Laura: **ISIDORA SIMIJONOVIĆ**

Pjer: **MARKO GRABEŽ**

KOIKOI (Marko Grabež / Ivan Pavlović Gizmo /
Emilija Đorđević / Ivana Miljković)

Inspicijentkinja: Marina Vujević

Sufler: Stanislav Mladenović

Dizajn zvuka: Dragan Stevanović Bagzi

Dizajn svetla: Marko Đokić

Šminka: Dubravka Bušatlija

Saradnik za step: Boris Lukman

Fotograf: Boško Đorđević

Dizajn pakata: Tara Ilić

Pozorište Atelje 212

Sezona 2022/23.

Scena „Mira Trailović“

Premijera: 27.03. 2023.

Iako je struktura priče ponekad „haotična“ ili kompleksna, moj cilj je bio da tek na kraju gledaoci shvate tačno o čemu smo govorili. Na taj način u publici možete srcem da razumete celu priču. Možete da ostavite mozgu da se bavi drugim stvarima.

Florian Zeler

Vratiti se u Atelje posle više od 30 godina nije bilo uopšte lako. Ova predstava govori o fragilnosti života, ovih 30 godina su prošle za tren, i to vrlo vrlo fragilno. Nemojmo više govoriti o fragilnosti i nemojmo govoriti o nama, takozvanim umetnicima i o našem neprestanom tumaranju po svetu. O izgubljenom vremenu je bolje govoriti, kako nas je maestro Prust učio, ne definirajući ga u vremenu i u prostoru. Zato moja osećanja i moje unutarnje putovanje kreću sa mojim počecima u ovom ljubljenom teatru. „Divovi sa planine“ je bila prva predstava koju sam radio u Ateljeu, koju je kofinansirao ni manje ni više nego Pjer Karden. To je bilo 1974. godine, sram me je i kad pomislim koliko je to davno bilo.

Duga, stara, neofucana ljubav prema ovom teatru i njegovim avetima me je proganjala ova dva meseca rada... Mira, Jovan i svi ostali. Bez obzira na ono što čete vi, dragi gledaoci, misliti o ovoj predstavi, moram reći da sam vrlo srećan da sam sreo ove glumce, muzičare i saradnike, jer oni, htjeli ili ne, su postali moja familija. Vrlo sam im zahvalan i sve ih volim. Oni mi daju nadu da će znati pronaći nove forme koje će neprestano okupljati nove, mlade umetnike i zapaliti neku novu vatru.

Hvala svima vama koji ste sa mnom radili: Vojo, Hana, Darko, Isidora, Ogi, Ema, Marko, Gizmo, Dragana, Iko, Ivča, Stanislave, Leo, Aleksandra, Sanja, Borise, Marko, Bagzi, Željka, Al, Đoja, Sale, Miško, Novice, Igore, Mare, Petre, Marina, Jelena, Boško, Čarli

HVALA VAM OD SRCA <3

vaš paolo magelli

„Otac“. Priča je to koja bajkovito demistificira činjenicu da smo smrtni, da nam je vrijeme ograničeno te da je svrha našega bivanja doista podložna preispitivanju. Jedino sigurno, jedino što nas pouzdano neće mimoći niti kada nam sve drugo izmiče, nestaje - jest smrt.

Kada bismo imali hrabrosti zagledati se u pejzaže naših vlastitih duša, dešifrirati pukotine vlastitih egzistencija koje definiraju sjećanja i oblikuju ih, možda bismo otkrili koliko nam je snage potrebno da bismo se oduprli beznađu. Ili pak da bismo pristali na to da započinjemo i završavamo ovo putovanje koje nazivamo život - sami. Da li nam demencija može poslužiti kao princip obrane pred surovošću svijeta ili je pak ona kazna za sve ono što smo osuđeni proživjeti, a nedostaje nam snage? Ili se ne želimo oduprijeti i reći zbogom onom jedinom što poznajemo - a to je ovaj naš mali ograničeni prostor u besmislu vremena koji nam beskonačnost nameće? A mi se pri tome osjećamo tako mali, tako beznačajni, no istovremeno smo jedini važni u ovome trenutku postojanja naše civilizacije.

Ova predstava je priča o demenciji, o obitelji, o odnosu oca i kćeri, o ljubavi i gubitku. Intimna je to priča koja nam pomaže i omogućava odškrinuti vrata vlastitoga doma, osvrnuti se i pogledati ka vlastitim korijenima, obitelji, u oči onima koji nas okružuju. No, istovremeno, ona je i slika svijeta u kojem smo zarobljeni. Ona ne ostaje tek isповijest pojedinca ispričana iz perspektive jednoga oca, onoga čija glava priču slaže, čija je duša priča i njeni pejzaži oblikuju, čije nam oko donosi pogled ka onome životu koji je već prohujao mimo nas. Ne, ona je ujedno slika svijeta čija glava zaboravlja tko je na ramenima nosi, tko joj daje povjerenje. I

ta kolektivna glava, koja više ne razaznaje sistem vrijednosti, svjesno ili nesvjesno, slaže perspektivu ne samo naše prošlosti, ne ograničava samo našu sadašnjost, već određuje i našu budućnost.

Lijepljenje lica poznatim, ali i nepoznatim ljudima na duše, kao što to čini Otac, tek je pokušaj da se othrvamo neizbjježnom. Gotovo Learovska zagubljenost jednoga Oca koji među ženama koje ga okružuju pokušava prepoznati onu „pravu“ Kćer, doista može značiti i svjedočiti o izgubljenosti pojedinca. Pogotovo u društvu koje se odriče sposobnosti razumijevanja za različite, za drugačije, za one čiji pojmovni sklop drugačije doživljava stvarnost, drugačije doživljava istinu, drugačije definira trajanje vlastitoga bića. Priča o dementnome čovjeku, o boli zbog gubitka i nemogućnosti pružanja pomoći bliskoj osobi postaje metafora svijeta u kojem smo utopljeni. Svijeta koji odabire za modus operandi biti bez straha od budućnosti jer se ne sjeća prošlosti pa niti može težiti budućnosti.

Tekst pri tome provocira žanrovskom namjernom nedorečenošću koja nas šeta od psihološkog trilera do tragikomedije preko melodrame rastačući duhovito i sa humorom jedinstvo mesta, vremena i radnje.

Dovodi nas u zabunu koja je verzija događaja u repetitivnosti dramske strukture i njenim absurdnim iskliznućima - ona prava.

I uostalom: tko je vlasnik istine? Onaj čija je perspektiva naoko izmijenjena, onaj bolestan takoreći ili su to oni koji ga okružuju gađajući ga vlastitim realnostima, svojim sebičnim "istinama" koje definiraju u tome trenutku njihove prestrašene

egzistencije. Jer strah za drugoga strah je u kojemu se ogleda naše vlastito ja. Naši vlastiti strahovi.

Slagalica čiji se mozaik tvori tijekom predstave nudi različite mogućnosti interpretacije istine, definiranja realnosti ili slikanja fikcije.

Krhkost našega uma s jedne strane i bogatstvo našega duha s druge, definiraju međuprostor u kojemu još uvijek ostaje sloboda vjere u smislenost našega postojanja.

Zaborav nije tek kazna, već je i blagoslov unutar kojeg smo slobodni voljeti, patiti, nadati se.

Do kada se boriti, kada i kako odustati, kako se možemo pomiriti s gubitkom bliske osobe, kako podnijeti da onaj koji jest više nije taj, kako pristati na rečenicu: vrijeme je. To su neka od pitanja koja postavljamo sebi, vama, svima kojih se ona tiče. Bez pretenzije, bez sigurnosti da znamo odgovor. Ali dovoljno smo hrabri postaviti pitanje. Dovoljno smo hrabri ne sramiti se emocija. U vremenu koje se srami emocija.

Željka Udovičić Pleština

Komponovanje muzike za predstavu „Otac“ je za mene i moj bend bio, pre svega, veliki iskorak u nešto poprilično nepoznato. Niko od nas četvoro nije imao ideju kako pristupiti muzici u pozorištu, niti je ikad komponovao primenjenu muziku. Ovo će verovatno biti i poslednji put da upotrebljavam taj termin s obzirom da, ako nešto može Paola Mađelija da izbaci iz takta, onda je to ideja da se za pozorište komponuje primenjena muzika, jer kako mi je on na prvom susretu rekao: „Ljubavi, šta znači primenjena muzika? To je glupost! Muzika nije primenjena umetnost, ona je još jedan GLUMAC na sceni...“ To mi je dalo jednu potpuno novu perspektivu i podstrek da možemo slobodno da uskočimo u proces i eksperimentišemo. Koncept da muzika nastaje tokom proba, a ne mimo njih, samostalno u studiju ili kod kuće, je nešto što je oduvek bilo karakteristično za rad KOIKOI-a. Muziku smo istraživali još tokom prvih čitačih proba što je bio jako zanimljiv i neobičan princip, koji je otvorio prostor za međusobni uticaj glume na muziku i obrnuto.

Hvala Paolo na ukazanom poverenju. Hvala čitavoj ekipi na otvorenosti i spremnosti na igru. Hvala Đoja Mađeli na predivno napisanim songovima. Ogromna si nam inspiracija bila! Hvala Gizmu, Emi i Iki na hrabrosti i želji da se upustimo u nešto novo i drugačije!

Marko Grabež

FLORIJAN ZELER (Florian Zeller) je francuski dramski pisac i prozaista. Za svoj treći roman „Fascinacija zlom“, 2004. godine je dobio prestižnu nagradu *Prix Interallié*. Među njegovim dramskim komadima su i „Onaj drugi“ (*L'Autre*), „Manjež“ (*Le Manège*), „Ako umreš“ (*Si tu mourais*), „Ona te čeka“ (*Elle t'attend*) i „Istina“ (*La Vérité*). U drami „Majka“ (*La Mère*) Katarina Hajgel osvojila je Molijerovu nagradu za najbolju glumicu u 2011, dok je drama „Otac“ (*Le Père*) ovečvana Molijerovom nagradom za najbolji komad u 2014, a protagonisti Robert Hirš i Izabela Želinas dobili su Molijerove nagrade za najboljeg glumca i glumicu, kao i nagradu *Prix du Brigadier* za 2015. Drama „Jedan čas spokoja“ (*Une Heure de tranquillité*) u kojoj je premijerno igrao Fabris Lučini kasnije je adaptirana za film koji je režirao Patris Lekont. Komad „Laž“ (*Le Mensonge*) postavljen je 2015. dok je komad „Iza scene“ (*L'Envers du décor*) premijerno izveden januara 2016. u Pariskom pozorištu (*Théâtre de Paris*) sa Danijelom Otejem u glavnoj ulozi, a komad „Pre uzletanja“ (*Avant de s'envoler*) postavljen je oktobra 2016. u pozorištu *Théâtre de l'Oeuvre*. Drama „Sin“ (*Le Fils*) koja zaokružuje ‘porodičnu trilogiju’ postavljena je u Parizu 2018. i nominovana za Molijerovu nagradu pre nego što je premijerno izvedena u Londonu u Kiln teatru 2019.

Komad „Otac“, pored nagrade Molijer za najbolji dramski tekst, nagrađen je kao najbolja drama na festivalima u Brazilu, Hongkongu, Izraelu i Manchesteru, a bio je nominovan i za nagrade Lorens Olivije, Toni i druge.

Film „Otac“ po istoimenoj drami i u režiji pisci Florijana Zelera nagrađen je nagradom američke filmske akademije Oskar za najbolji adaptirani

scenario, te Bafta filmskom nagradom takođe za najbolji adaptirani scenario.

Postavka komada „Otac“ u režiji Paola Mađelija na Sceni „Mira Trailović“ Pozorišta Ateljea 212 u Beogradu, prva je postavka ovog komada u lokalnom pozorišnom kontekstu.

Pre predstave „Otac“ na istoj sceni Ateljea 212 postavljen je komad „Sin“ u režiji Ane Tomović.

PAOLO MAĐELI rođen je u italijanskom gradu Pratu, u srcu Toskane, krajem četrdesetih godina dvadesetog veka. U rodnom gradu sarađivao je sa Đordjom Strelerom, te je vodio Teatro studio del Teatro Metastasio čiji su članovi bili i mladi Roberto Beninji i Pamela Vilorezi.

1974. godine na poziv Velimira Lukića dolazi u Beograd gde u Narodnom pozorištu režira Maki-javelijevu „Mandragolu“ s kojom iste godine gostuje na Dubrovačkim letnjim igrama te započinje odmah saradnju sa svim većim pozorišnim centrima bivše države. Potom nastavlja svoj rediteljski put u Narodnom pozorištu predstavama „Galeb“, „Ribarske svađe“, „Princ od Homburga“ i druge. U Jugoslovenskom dramskom pozorištu režira „Per Ginta“, „Don Žuan se vraća iz rata“, „Trilogija o letovanju“; u Beogradskom dramskom pozorištu „Harold i Mod“ i „Večeras improvizujemo“ s kojom je dobio nagradu na sarajevskom MESS-u.

1985. odlazi u Zagreb gde je angažovan kao umetnički direktor Zagrebačkog kazališta mladih. Od tada pa do danas ostaje vezan uz region gde se nakon profesionalnih izleta uvek i ponovo vraća.

Od 1989. do 1996. bio je stalni saradnik u teatru Wuppertaler Bühnen u vreme kada su dramski ansambl i grupa Pine Bauš stvarali zajedno, potom i kratko vreme umetnički direktor u Teatra an der Rur u Milhajmu. Od 2000. godine sarađuje sa Palestinskim narodnim pozorištem u Ramali, te izraelskim teatrima u Tel Avivu, Aku i Haifi. Jedno je vreme živeo i radio u Beču, zatim je od 2003. angažovan u Staatsschauspiel u Drezdenu, a od 2010. najveći deo vremena provodi u rodnom Pratu, gde je do 2016. bio direktor Teatro Metastasio Stabile della Toscana.

Dobitnik je značajnih inostranih i regionalnih pozorišnih nagrada i priznanja; među ostalim dobitnik je tri Sterijine nagrade, zatim kao najnagrađivaniji pojedinačni umetnik sarajevskog MESS-a, 2011. dobio je Zlatni lotorov venac MESS-a za doprinos umetnosti pozorišta, Nagrade hrvatskog glumišta, Nagrade crnogorskog glumišta, Vjesnikove nagrade Dubravko Dujšin te mnogih drugih.

Kontinuirano režira širom sveta te je postavio više od 200 predstava na pozornicama u Nemačkoj, Italiji, Francuskoj, Mađarskoj, Venecueli, Meksiku, Švajcarskoj, Kolumbiji, Belgiji, Makedoniji, Sloveniji, Srbiji, Crnoj Gori, Izraelu, Palestini, Rumuniji, Indiji itd.

U Ateljeu 212 je radio „Divove sa planine“ Pirandela (1974), „Kod lepog izgleda“ Horvata (1976), „Priče iz bečke šume“ takođe Horvata (1983), „Metastabilni graal“ Prokića (1985) te „Parisku komunu“ Pipovića (1988).

ŽELJKA UDOVIČIĆ PLEŠTINA Rođena je u Zagrebu. Diplomirala je na Pravnom fakultetu, a potom završila i studije dramaturgije na Akademiji dramske umjetnosti. Kao dramaturškinja potpisuje više od stotinu i pedeset predstava i to u Hrvatskoj, Sloveniji, Nemačkoj, Mađarskoj, Italiji, Srbiji, Francuskoj, Venecueli, Crnoj Gori, Kolumbiji, Francuskoj, Bosni i Hercegovini, Bugarskoj, Makedoniji, Albaniji i Kosovu.

Pored toga bavi se prevodenjem (npr. njen prevod „Sna letnje noći“ V. Šekspira izведен je u ZKM-u u Zagrebu i u Crnogorskom narodnom pozorištu, Molijerovog „Don Žuana“ u teatru *Ulysses* itd.), pisanjem i adaptacijama romana za scensko izvođenje (npr. Kafkina „Amerika“ u Sloveniji, Dimina „Tri musketara“ u Sloveniji i Hrvatskoj itd.), sarađivala je na scenarijima za nekoliko filmskih projekata. Bila je i umetnički direktor „Gavelle“ u Zagrebu, pomoćnica ministra kulture Hrvatske, zatim zamenica sekretara za kulturu grada Zagreba te samostalna umetnica. Trenutno je umetnička direktorka Zagrebfilma.

Dobitnica je mnogih priznanja i nagrada, između ostalih na „Boršnikovom srečanju“, „Danimu satire“, „Marulićevim danima“, „Međunarodnom festivalu malih scena -MESS-u“, festivalu „Pozorišne/kazališne igre“ itd.

U Beogradu je radila sa Paolom Mađelijem „Na dnu“ M. Gorkog u Jugoslovenskom dramskom pozorištu, „Mali mi je ovaj grob“ B. Srbljanović u Hartefaktu/Bitef teatru u režiji Dine Mustafića, „Tramvaj zvan želja“ T. Vilijamsa u Beogradskom dramskom pozorištu s rediteljkom Lenkom Udovički.

Ovo je njena prva saradnja sa Pozorištem Ateljeom 212.

PRODUKCIJA I TEHNIČKA REALIZACIJA

Organizator opreme/izvođenja predstava: VOJIN BUTKOVIĆ

Pomoćnik direktora pozorišta / Sektor tehnike i informacionih tehnologija: GORAN MIRKOVIĆ

Grafički urednik: MARIJA JEVTIĆ

SCENSKA OPREMA

Krojački radovi: LJILJANA MIJAILOVIĆ, KOSANA VUČKOVIĆ, DRAGAN MARJANOVIĆ

Stolarski radovi: MILAN CVETKOVIĆ

Bravarski radovi: ANDREJA PETROVIĆ

Asistent dizajnera-operater: ALEKSANDAR TERZIĆ

Magacioner/ekonom: PETAR VELJKOVIĆ

SCENSKA TEHNIKA

Šef pozornice: VUČE VUČETIĆ

Pomoćnik šefa pozornice: MILOŠ ĆIRIĆ

Cug majstor: ALEKSANDAR ĐURĐIĆ, ZORAN SIMIĆ, TOMISLAV RADOSAVLJEVIĆ

Dekorateri: DRAGAN ĆIROVIĆ, MILOVAN MILOVANOVIĆ, MIŠA MURATOVSKI, MILAN STANOJEVIĆ,
LUKA VASILJEVIĆ, MILOŠ ĐORĐEVIĆ, MARKO SUBOTIĆ,

Šef transporta: MARKO STANOJEVIĆ

Transport: ZORAN JANKOVIĆ, PETAR BOŽANIĆ, UROŠ MARKOVIĆ

Glavni rekviziter: SAŠA PIVALJEVIĆ

Rekviziteri: MILAN RADOVIĆ, DEJAN STOJILJKOVIĆ, DRAGANA RISTIĆ

Glavni šminker: DUBRAVKA BUŠATLJIA

Šminker: JOVANA SIMIĆ, NEVENA PETROVIĆ

Šef garderobe: GROZDANA STANOJEVIĆ

Garderoberi: BRANKO PETROVIĆ, SLOBODANKA PETROVIĆ,

Rasveta: DRAGAN MASLAREVIĆ, MARKO ĐOKIĆ, DUŠKO KOVAČEVIĆ, MARKO PAVLOVIĆ,

IGOR MILENKOVIĆ

Šef zvuka: DRAGAN STEVANOVIĆ – BAGZI

Zvuk: MIROSLAV PETRULJEVIĆ, LIDIJA MIROVIĆ

Video: MARKO VUKOTIĆ, IGOR DOJNOV

Dizajn plakata i ilustracije u katalogu: TARA ILIĆ

Pomoćnik direktora pozorišta / Sektor produkcije i marketinga: JELENA FATIĆ

Rukovodilac poslova za odnose sa javnošću i marketing: ANĐA BRSTINA

Službenik za odnose sa javnošću i marketing: BILJANA ŠEGO

Dramaturškinja: JELENA MIJOVIĆ

Dramaturg: DIMITRIJE KOKANOV

Pomoćnik direktora pozorišta /Sektor pravnih i finansijsko računovodskih poslova : BILJANA VULOVIĆ

Pomoćnik direktora pozorišta/Sektor umetničkog ansambla: MAŠA MIHAJLOVIĆ

Direktor pozorišta: NOVICA ANTIĆ